

Leonie verloor haar dochter
na 25 weken zwangerschap

‘Haar buik groeide, de mijne was leeg’

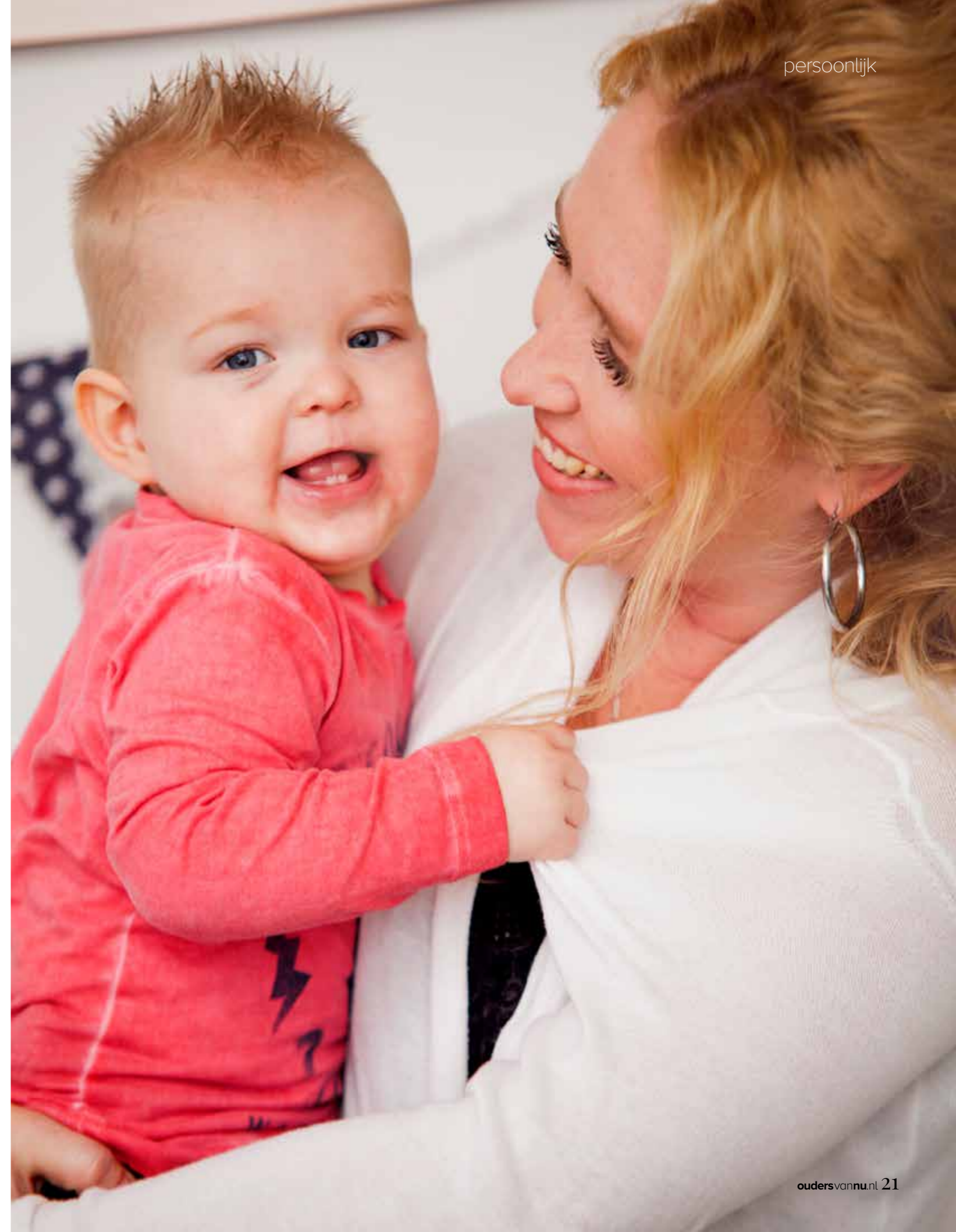
Tegelijk zwanger met haar beste vriendin: Leonie (33) kon haar geluk niet op. Het was dan ook een enorme klap toen het na 25 weken misging. En daarmee verloor ze niet alleen haar baby.

INTERVIEW LEONIE DE BOER FOTOGRAFIE HAROLD PEREIRA STYLING NICOLE DE WERK VISAGIE JULIEKE PAPA

‘Zeven jaar geleden ontmoette ik Bas in de kroeg. Een stoere vent met prachtige blauwe ogen. Type ‘grote mond, klein hartje’. Ik viel als een blok voor hem. Al na één avond waren we onafscheidelijk. Wel had hij net een scheiding achter de rug en jonge kinderen, die hij weinig mocht zien. Waar begin ik aan? dacht ik. Maar ik merkte dat hij echt iets deed met mijn adviezen. Het contact met zijn kinderen verbeterde, samen stonden we sterk. Een jaar later was ik zwanger. En het werd nog mooier: twee weken later vertelden Kate en Alex dat zij óók hun eerste kind verwachtten. Alex was een vriend van mij, Kate leerde ik kennen toen zij een relatie kregen. Het klikte meteen en al snel zag ik haar vaker dan Alex. Ook Bas kon het prima met Alex vinden. We trokken veel met z’n vieren op, gingen naar festivals en samen op vakantie. We woonden bij elkaar om de hoek en gingen samen winkelen voor babykleertjes. We zaten op een grote roze wolk.

Mijn zwangerschap verliep perfect. Geen pijntjes of kwaaltjes, niet misselijk. Ook de 20-wekenecho zag er goed uit. Wel bleek ik een verkorte baarmoedermond te hebben. Hiervoor werd ik doorgestuurd naar het academisch ziekenhuis. Terwijl ik verliefd naar de echobeelden van mijn dochter keek, vertelde de gynaecoloog dat ik een verhoogde kans had op vroeggeboorte. Een behandeling was niet nodig, maar ik kon wel meedoen aan een onderzoek waarbij ik elke avond een tabletje moest inbrengen. Ik maakte me geen grote zorgen. Alles ging tot nu goed, dus dit zou ook wel loslopen.

MOOI STIL MEISJE Een paar weken later, ik was 25 weken zwanger, schrok ik midden in de nacht wakker. Ik was die tablet vergeten! Vlug stapte ik uit bed en liep naar de badkamer. Ik was moe en wilde weer slapen, maar moest tot drie keer toe naar de wc. De laatste keer zag ik een klein beetje bloed. Moest ik de →

verloskundige bellen? Ik twijfelde en besloot Bas wakker te maken. Terwijl hij geïrriteerd zijn telefoon pakte, dacht ik alweer te moeten plassen. Toen zag ik dat er bloed langs mijn benen liep. In paniek gilte ik naar Bas en liep als een kip zonder kop door het huis op zoek naar maandverband. In een snel aangesjorde joggingbroek stapten we in de auto. Onderweg belde ik mijn collega of ze mijn vroege dienst kon overnemen, dan zou ik haar late dienst doen. Idioot hoe praktisch ik bleef. Pas in het ziekenhuis, toen de arts vertelde dat ik tien centimeter ontsluiting had, drong tot me door dat ik ging bevallen. Maar dat is veel te vroeg, dacht ik. Onze dochter bleek ook nog ongunstig te liggen, waardoor een natuurlijke bevalling onmogelijk was. Terwijl ik klaar werd gemaakt voor een spoedkeizersnee, hield ik mijn perswéeën tegen zonder ooit een pufcursus te hebben gehad. In rap tempo reden ze me naar de OK, waar een heel team klaarstond. Ik kreeg een ruggenprik, maar voelde daar niks van door alle drukte en stress. Opeens leek het alsof alle hectiek wegviel. Wat is het stil, dacht ik. Ik had niet gemerkt dat mijn dochter al was geboren. Verward werd ik even later naar de uitslaapkamer gereden. Bas kwam net aanlopen. Hij schudde zijn hoofd. De pijn die toen over mij heen viel, kan ik niet beschrijven. Even later legde de verpleegkundige Esly in mijn armen. Met een mooi, maar stil meisje op mijn borst reden ze me naar de kraamafdeling. Om me heen klonk babygehuil, maar bij mij kwam de uitvaartondernemer langs om zijn catalogus met kistjes te laten zien.

PARANOÏDE Kate stond diezelfde dag nog aan mijn bed. Ze troostte me en hielp zo veel ze kon. Ze schreef de rouwkaarten, hielp muziek uitkiezen en eenmaal thuis kookte ze elke dag voor ons. De confrontatie met haar zwangerschap en mijn lege buik vond ik zwaar, maar ik had het nog moeilijker gevonden als ze was weggebleven. Het verdriet dat ik moeder was geworden zonder dat iemand het zag drong in alles door. Als Bas zijn kinderen knuffelde, sloot ik me op in de slaapkamer. Esly was onze dochter, maar ik voelde me alleen in mijn verdriet. Bas werkte veel en ging vaak een stuk autorijden als hij het moeilijk had. Praten over Esly wilde hij niet. Ik zocht online en via bijeenkomsten contact met andere ouders die een kind hadden verloren, maar Bas wilde daar niets van weten. Esly leefde niet meer, wat had het voor zin? Hij ging op pad, ik trok me terug. Ik schreef schriften vol over hoe ik me voelde. Alles wilde ik vastleggen, niets mocht ik vergeten. Kate bleef ko-

‘Wat is het stil, dacht ik. Ik had niet gemerkt dat ze al was geboren’

men en hoewel haar buik groeide, deden we alsof haar zwangerschap niet bestond. Zij beviel van een gezonde dochter, ik liet de naam en voetafdrukjes van Esly op mijn voet tatoeëren. Zo loopt ze altijd met me mee. Voorzichtig pakte ik de draad van het leven weer op. Het liefst wilde ik zo snel mogelijk weer zwanger zijn. Toen we de zomer erop samen met Alex, Kate en de kinderen in Brabant kampeerden, had ik net een miskraam achter de rug. Bas troostte me door wat over mijn rug te aaien. Kate zei dat ze het erg vond, maar het was alsof ze geen warmte meer gaf. Ik vond het vreemd. Wat was er aan de hand? Ik was verdrietig, Bas stond ’s ochtends fluitend onder de douche. Ook temperde hij mijn verlangen naar een nieuwe zwangerschap. “Laten we het eerst samen weer gezellig hebben.” Ik vermoedde dat hij een ander had en besprak het met Kate. Ze lachte mijn zorgen weg: “Nee joh, dat kan ik me niet voorstellen!” Mijn onrust werd groter toen ik een keer bij Kate op bezoek was en we op haar telefoon iets op internet wilden opzoeken. De laatste website die zij had bezocht, ging over anticonceptie voor mannen. Zag ik spoken? Echt achterdochtig werd ik toen we met z’n vieren op festival Dutch Valley waren. Bas en Kate kwamen arm in arm aanlopen, maar lieten elkaar snel los zodra ze mij zagen. “Doe niet zo raar,” reageerde ik, “dat doen we toch altijd?” Ik besprak mijn vermoedens met anderen, maar die vonden mij paranoïde. Het voelde alsof ik gek werd. Obsessief ging ik op zoek naar bewijs.

ALLES KWIJT Dat bewijs kreeg ik toen ik op de dochter van Kate paste en zij haar kwam halen. Ze was kortaf. Ik vroeg of er iets aan de hand was, maar kreeg geen antwoord. Ik zal je krijgen, dacht ik, en ik vertelde dat Bas en ik weer seks hadden gehad. Kate trok wit weg en haastte zich de deur uit. Als een Sherlock Holmes ben ik haar gevolgd. Bij haar flat zag ik de bus van Bas geparkeerd staan. Met een hartslag van 500 nam ik →

'Voor de buitenwereld is Esly naar de achtergrond verdwenen, maar voor mij hoort ze er helemaal bij.'

'De afdruk van Esly's voetjes liet ik op mijn voet tatoeëren; zo loopt ze altijd me mee.'

'Vriendinnen vonden het eerste jaar zwaar, maar ik heb alleen maar genoten.'

'Toen hij op mijn borst lag, dacht ik alleen: hij leeft!'

‘Ze lachte mijn zorgen weg: hij had heus geen ander’

de lift en belde aan. Kate deed open. “Waar is hij?” schreeuwde ik, en ik opende alle deuren in huis. Het leek net een slechte film. Ik zag Bas nergens, was hij stiekem via de trap naar beneden gerend? Net toen Kate mij de deur wilde uitwerken, viel mijn oog op de box. Over de rand hing zijn vest en eronder stonden zijn werkschoenen. “Hoe verklaar je dit dan?” vroeg ik. Zwijgend liep ze naar haar slaapkamer, waar Bas achter het bed vandaan kroop. “Wat doe jij hier?” schreeuwde ik. Ook wilde ik weten of Alex het wist. Kate reageerde woedend. Dat mijn relatie niet lekker liep, betekende niet dat ik die van haar moest verpesten.

Bas zei voor ons te willen vechten. Ik wilde hem graag geloven. We waren onze dochter al kwijt, ik wilde niet ook hem verliezen. We verbraken het contact met Alex en Kate, maar Bas wilde nergens over praten. Kate sprak hij niet, zei hij, maar ik bleef het gevoel houden dat hij loog. “Als jij het niet kunt, neem ik de beslissing,” zei ik. Twee weken nadat ik Bas en Kate had betrapt, stond ik met een tas spullen bij mijn ouders op de stoep. Met Kate was geen zinnig gesprek te voeren. Ze stuurde me berichten vol verwijten. Dat ik het aan mezelf te danken had dat het fout was gelopen met Bas. Ik wilde niets meer met hen te maken hebben. Ik was alles kwijt: mijn kind, mijn man, ons huis, mijn beste vriendin, mijn petekind, het contact met de kinderen van Bas. Het besef drong pas door toen ik de sleutel van mijn nieuwe huis kreeg, precies op de dag dat we Esly’s eerste verjaardag hadden moeten vieren.

EEN BROERTJE Met vallen en opstaan kreeg ik mijn leven weer op de rit. Alex was een enorme steun. We aten regelmatig samen en belden elkaar dagelijks. Onze vriendschap is alleen maar sterker geworden door alles wat er is gebeurd. Ondertussen bleef ik verlangen naar een kind. Begin 2014, drie jaar na de breuk met Bas, stapte ik naar de huisarts: “Ik heb een kinderwens,

maar geen relatie. Wat zijn de opties?” Anoniem donor-schap bleek mogelijk. Toen ik na maanden op de wachtlijst een informatiebijeenkomst in het ziekenhuis bijwoonde, zag ik vier andere vrouwen in de zaal. Ook allemaal blond haar en blauwe ogen. Zouden zij de broers en zusjes van mijn kind krijgen? Het voelde kil. Ondertussen was mijn verhaal via via bij een stel terechtgekomen. Zij wilden mij graag helpen, zo lief! We spraken af. Meteen wist ik dat dit was wat ik wilde. Ik wil dat mijn kind weet welke genen hij van zijn biologische vader heeft, niet alleen de kleur haar en ogen. Begin 2015 deed ik mijn eerste inseminatie. Een vriendin speelde voor koerier met het potje zaad tussen haar borsten geklemd, zodat het goed op temperatuur bleef. We maakten grapjes. Wat als de politie haar had aangehouden voor te snel rijden? De tweede maand bleek ik al zwanger. De meeste vrouwen vinden de eerste periode van de zwangerschap het spannendst, maar ik genoot. Als ik daar doorheen was, werd het pas eng. Dat gevoel werd waarheid. Na drie maanden moest ik al de ziektewet in en toen ik 25 weken zwanger was, werd ik opgenomen. Precies de periode dat het misging bij Esly. Daar gaan we weer, dacht ik. Maar het ging goed en na een paar dagen mocht ik naar huis. Acht weken voor de uitgerekenende datum was mijn baarmoedermond zo kort dat ik af en aan in het ziekenhuis lag. Net als bij Esly kreeg ik weeënremmers en longrijpers voor de baby. Ik was bang, maar dat ik verder was dan de eerste keer gaf hoop. Met bijna 39 weken is Djazz gehaald. Toen hij op mijn borst werd gelegd, dacht ik alleen maar: hij doet het, hij huult!

Djazz is inmiddels een blijde dreumes van één jaar. Hij maakt me zo gelukkig. Vriendinnen vonden het eerste jaar zwaar, maar ik heb alleen maar genoten. Natuurlijk huilt Djazz en is hij weleens ziek, maar hij leeft! Kate en Bas zijn nog steeds bij elkaar, ik kom ze soms tegen. Ze hebben samen een zoon, hij is iets ouder dan Djazz. Toen ik laatst langs hun huis liep, kreeg ik een appje van Kate, of ik niet even binnen wilde komen kijken. Het sarcasme droop eraf. Ik laat het. Ik ben gelukkig en trots op mijn twee kinderen. Voor de buitenwereld is Esly misschien naar de achtergrond verdwenen, maar voor mij hoort ze er helemaal bij. Ik vind het juist fijn als mensen haar naam noemen of vragen stellen. Het verdriet is niet over nu Djazz er is, maar het leven is wel lichter geworden. Als onbekenden mij vragen hoeveel kinderen ik heb, zeg ik altijd: “In mijn huis hoor je er één, maar in mijn hart wonen er twee.” ♦